στη. Τὴν πῆγαν στὸ σπίτι της σὲ κακὰ χάλια. Πρὶν φύγη, ἔδωσε παραγγελία νὰ εἰποῦν στὸν ἀρραβωνιαστικό της ὅτι δὲν θὰ τὴν ξαναδῆ ποτέ. Ἡ ἄγνωστη συνελήφθη κ' ἐδήλωσε πὼς τὴ λένε Παυλίνα...

Ὁ Μομπρὲν τὰ κατάλαβε ἀμέσως ὅλα. Ἄφησε μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας καὶ σωριάστηκε κάτω σὰν κεραυνόπληκτος.

Ὅταν συνῆλθε καὶ θέλησε νὰ ἐπισκεφθῆ, ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες, τὴ μνηστή του, τὴ βρῆκε κλειδωμένη στὸ δωμάτιό της. Ἔχυνε μαῦρα δάκρυα, τοῦ εἶπαν οἱ γονεῖς της, κ' ἀρνιόταν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν δεχτῆ.

Ὁ ὑποκόμης ἐταράχτηκε πολὺ ἐξ αἰτίας τοῦ δραματικοῦ αὐτοῦ περιστατικοῦ, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα φαινόταν πιὸ ἥσυχος, σὰν νἄχε πάρει καμμιὰ σπουδαία ἀπόφασι.

Καὶ πραγματικά, εἶχε στείλει στὸ Παρίσι ἕνα μεγάλο τηλεγράφημα, τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενο μόνον αὐτὸς τὸ ἐγνώριζε.

Μὲ τὸ πρῶτο ταχυδρομεῖο ἔλαβε τὴν ἄλλη μέρα ἕνα μικρὸ πακέτο ποὺ περιεῖχε μιὰ λευκὴ σκόνη. Ἔρριξε δυὸ κουταλιὲς ἀπ' αὐτὴ σ' ἕναν ἐπίδεσμο, τὸν ἐτοποθέτησε ἀπάνω στὰ μάτια του καὶ τὸν ἔδεσε ἀποπίσω του σφιχτά.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες βρισκόταν κοντὰ στὸ γνωστό του συμβολαιογράφο τοῦ Βιτρὲ κι' ἀκουμπώντας στὸ χέρι του διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπίτι τῆς μνηστῆς του.

Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης, τὸν ἐσταμάτησε ἡ μητέρα της καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴ μπαίνετε μέσα, γιὰ τὸ Θεό... Ἡ Ἰωάννα μπορεῖ νὰ πεθάνη ἅμα τὴν ἰδῆτε...

— Πέστε της ὅτι μπορεῖ νὰ μὲ δεχτῆ χωρὶς κανένα φόβο, ἀπορίθηκε ὁ κ. ντὲ Μομπρέν. Ὁ γάμος μας θὰ γίνη ἀμέσως μόλις μπορέση νὰ σηκωθῆ. Ἡ εἰκόνα της θὰ μοῦ μένη αἰώνια ὅπως ἦταν καὶ πρὶν πάθη τὸ δυστύχημα. Εἶμαι τυφλός!...

* * *

Σὲ τρεῖς βδομάδες ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ κ. ντὲ Μομπρὲν καὶ τῆς Ἰωάννας ντὲ Λαράντ. Μετὰ τὸ γάμο οἱ σύζυγοι ἀποσύρθηκαν σ' ἕνα μοναχικὸ κτῆμα τους στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ. Ἐπέρασαν ἐκεῖ ὅλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς των εὐτυχισμένα, χωρὶς τὸ παραμικρὸ νέφος δυσαρεσκείας νὰ σκιάση τὴν εὐτυχία τους.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε ἀποχτήσει σχεδὸν τὴν ὀμορφιά της, κ' ἐλάτσενε τὸν ἄνδρα της, ποὺ γιὰ χάρι της εἶχε ἀπαρνηθῆ τὸ φῶς, τὴ θέα τοῦ οὐρανοῦ, τῆς ἐξοχῆς, τῶν λουλουδιῶν, κ' ὁ Μομπρὲν αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του μακάριο, ἀφοῦ μέσα στὴν ἀτελείωτη νύχτα του διατηροῦσε τ' ὅραμα τῆς γυναίκας του ὅπως τὴν εἶχε δεῖ γιὰ πρώτη φορὰ νὰ κατεβαίνη τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησιᾶς μαζὺ μὲ τὴ μητέρα της...

ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΥΘΥΜΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

Οἱ Ἄγγλοι ἐννοοῦν νὰ πρωτοτυποῦν ὄχι μονάχα στὴ ζωή, ἀλλὰ... καὶ μετὰ θάνατον. Ἀπόδειξις τὰ ἐπιτύμβια ποὺ παραθέτουμε κατωτέρω, τὰ ὁποῖα ἐσταχυολογήσαμε ἀπὸ ἕνα Ἀγγλικὸ περιοδικό:

Ἐπιτύμβιο φιλαργύρου

«Ἐνθάδε κεῖται κάποιος ποὺ ἔχασε τὴ ζωή του, γιατὶ δὲν θέλησε νὰ ξοδέψη λίγα χρήματα γιὰ ν' ἀγοράση γιατρικά. Θὰ ἔσκαζε ὅμως ἀπ' τὸ θυμό του, ὁ μακαρίτης, ἂν ἐμάθαινε πόσα ἐδαπανήθησαν στὴν κηδεία του!...».

Ἐπιτύμβιο χήρας

«Ἡ Μάρθα Μπλέϊτ, ἀποθανοῦσα στὶς 7 Μαΐου 1681, ὑπῆρξε σύζυγος ἐννέα ἀνδρῶν διαδοχικῶς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἔννατος κατώρθωσε νὰ ἐπιζήση αὐτῆς!».

Ἐπιτύμβιο κάποιας φτωχῆς

«Ρεβέκκα Ρώγκερς. Δόξα σοι ὁ Θεός! Δὲν μοῦ χρειάζεται πειὰ ἐδῶ οὔτε χτίσης, οὔτε ἐπιδιορθωτὴς τῆς τελευταίας μου κατοικίας. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς σκληρὸς ἰδιοκτήτης γιὰ νὰ διώξη τὴ φτωχή του νοικάρισσα ἀπ' τὸν τάφο της. Ὅποιος θέλει νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὶς φροντίδες τοῦ ἐνοικίου καὶ τῶν πληρωμῶν, πρέπει νἀρθῆ νὰ κατοικήση ἐδῶ...».

Ἐπιτύμβιο ἑνὸς νεκροθάφτη

«Χαρῆτε γιὰ τὸ θάνατό του. Ἂν ἡ ζωή του διαρκοῦσε περισσότερο, θὰ σᾶς ἔθαβε ὅλους σας!...».

Τελευταῖο ἀναφέρουμε τὸ κάτωθι ἐπιτύμβιο, τὸ ὁποῖο ἔγραψε γιὰ τὸ μνημεῖο του κάποιος Ἐγγλέζος, ἀπευθυνόμενος στὴ γυναίκα του:

«Ὦ, ἐσύ, ποὺ λάμπεις σήμερα ἀπὸ νεότητα, ἤμουν κι' ἐγὼ κάποτε σὰν ἐσένα, ἀλλὰ καὶ σὺ μιὰ μέρα θὰ γίνης σὰν κι' ἐμένα. Ἑτοιμάσου λοιπὸν νὰ μὲ ἀκολουθήσης».

Ἡ χήρα ὅμως πρόσθεσε στὸ ἐπιτύμβιο τοῦ συζύγου της τὶς κατωτέρω λέξεις:

«Νὰ σὲ ἀκολουθήσω; Εἶμαι πρόθυμη νὰ τὸ κάνω. Ἀλλὰ μαζὺ μὲ ποιὸν εἶσαι; Μὲ τὸ Διάβολο ἢ μὲ τὸ Θεό;...».

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὅταν ὁ γάμος εἶνε παράταιρος. Μιὰ πρωτότυπη δικαστικὴ ἀπόφασις. «...Σοῦ κάνουμε τὴ χάρι... νὰ σὲ καταδικάσουμε σὲ θάνατο!» Ὁ ποιητὴς Ντουφρενῆ καὶ ὁ Λουδοβίκος 14ος. Ὅταν εἶνε κανένας βλάστημος. «Τρέχα νὰ βλαστημήσης... γιὰ λογαριασμό μου!...» Ἕνα ἔξυπνο κοπλιμὰν τοῦ Ντιντερώ. Γιατὶ δὲν ἔκλαιγε ὁ χωριάτης κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ δοὺξ Λεστισιὲρ ἐπαντρεύτηκε σὲ πολὺ προχωρημένη ἡλικία μιὰ νεαρωτάτη κόρη. Μιὰ μέρα ὁ Καρδινάλιος Κοασλὶν, ἐπίσκοπος τῆς Ὀρλεάνης, ἐρώτησε τὸ γέρο-δοῦκα γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε κάμει τὸ γάμο αὐτό.

— Γιὰ νὰ ἀποχτήσω διαδόχους, τοῦ ἀπάντησε ὁ Λεστισιέρ.

— Καὶ ὅμως ἡ γυναῖκα σας φαίνεται τίμια, τοῦ παρατήρησε εἰρωνικὰ ὁ πνευματώδης ἐπίσκοπος.

* * *

Κατωτέρω παραθέτουμε μιὰ πρωτότυπη καταδικαστικὴ ἀπόφασι, τὴν ὁποία ἀπήγγειλε κατὰ τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος ἕνας Ἄγγλος δικαστὴς σὲ κάποιον κατηγορούμενον ἐπὶ φόνῳ:

«Τὸ δικαστήριο, κατηγορούμενε, εἶχε τὴν εἰλικρινῆ διάθεσι νὰ ἀναβάλη τὴ θανατική σου ἐκτέλεσι μέχρι τοῦ ἐρχομένου φθινοπώρου. Καθὼς βλέπεις ὅμως κάνει πολὺ κρύο καὶ ἡ φυλακές μας βρίσκονται σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι. Τὰ παραθυρόφυλλα εἶνε χαλασμένα, ἡ θερμάστρες καπνίζουν, ἡ ὑγρασία θερίζει. Ἐξ ἄλλου οἱ φυλακισμένοι εἶνε τόσο πολλοί, ὥστε δὲν ἐπαρκοῦν τὰ σκεπάσματά μας γιὰ ὅλους. Γιὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους καὶ γιὰ νὰ συντομέψωμε ὅσο μποροῦχε τὰ βάσανά σου, ἀποφασίσαμε νὰ γίνη ἡ ἐκτέλεσί σου αὔριο μετὰ τὸ πρόγευμά σου!...»

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει ἂν ὁ κατάδικος εἶπε «εὐχαριστῶ».

* * *

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγαπητότερα πρόσωπα τοῦ Λουδοβίκου 14ου ἦταν καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς Ντουφρενῆ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ τελευταῖος εἶχε τὴ συνήθεια νὰ βλαστημᾶη ὅταν ἔπαιζε χαρτιά, ὁ βασιλεὺς τὸν ἀπεῖλησε μιὰ μέρα ὅτι θὰ τοῦ ζεμάτιζε τὴ γλῶσσα μ' ἀναμμένο σίδερο ἂν ξανάκουγε ἀπὸ τὸ στόμα του βλαστήμια.

Ὁ ποιητὴς φοβήθηκε καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανακάνη. Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ὅμως ξανάρχισε νὰ παίζη καὶ νὰ χάνη. Στὴν ἀρχὴ προσπάθησε νὰ συγκρατήση τὶς βλαστήμιες ποὺ τοῦ ἔρχονταν στὸ στόμα, ἀλλὰ βλέποντας ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βασταχτῆ ἐπὶ πολύ, ἐγκατέλειψε τὸ παιγνίδι καὶ βγῆκε ἔξω κρατῶντας στὰ χέρια του πέντε λουδοβίκεια, ποὺ τοῦ εἶχαν μείνει, καὶ δαγκάνοντας τὰ χείλη του ἀπ' τὴν ἀγανάκτησι. Ἔξαφνα διέκρινε ἕναν κουρελιάρη.

— Τί κάνεις αὐτοῦ; τὸν ρώτησε ὁ ποιητής.

— Ζητιανεύω, ἀφεντικό, ἀπάντησε ὁ ἐπαίτης.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, πάρε, φίλε μου, αὐτὰ τὰ πέντε λουδοβίκεια καὶ τρέξε γρήγορα στὸ χαρτοπαίγνιο νὰ βλαστημήσης, γιατὶ ἐμένα μοῦ τὸ ἔχει ἀπαγορέψει ὁ βασιλιᾶς!...

* * *

Ὁ περίφημος Γάλλος συγγραφεὺς Ντιντερῶ πῆγε μιὰ μέρα στὸν ἐκδότη του γιὰ νὰ ζητήση τὶς διορθώσεις κάποιου συγγράμματός του. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ μπῆκε στὸ δωμάτιό του τὸν βρῆκε νὰ ντύνεται.

Ὁ Ντιντερῶ πῆρε τότε τὸ πανωφόρι του νὰ τοῦ τὸ φορέση.

Ὁ ἐκδότης θέλησε νὰ τὸν ἐμποδίση, ἀλλὰ ὁ φιλόσοφος τοῦ παρετήρησε δηκτικώτατα:

— Ἡσυχάσατε, κύριε. Δὲν εἶμαι ὁ πρῶτος συγγραφεὺς ποὺ... ἔντυσα ἐκδότη!...

* * *

Ὁ ἱεροκήρυξ ἑνὸς χωριοῦ μιλοῦσε μιὰ Κυριακὴ μὲ τόση ζέσι, ὥστε ὁλόκληρο τὸ ἀκροατήριό του συγκινήθηκε καὶ ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα. Ἀπ' ὅλους τοὺς χωρικοὺς μονάχα ἕνας ἔμεινε ἀσυγκίνητος.

— Γιατί δὲν κλαῖς ἐσύ; τὸν ἐρώτησε κάποιος.

— Ἐγὼ δὲν ἀνήκω σ' αὐτὴ τὴν ἐνορία, ἀποκρίθηκε ἥσυχα ἐκεῖνος. Πῶς θέλεις νὰ κλάψω γιὰ πράμματα ποὺ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν;

* * *

Στὴν ταβέρνα:

— Μὲ τὴν κανάτα βλέπω τὸ ρουφᾶς, Μανώλη... Τί σοῦ ἦρθε;

— Τίποτε, βρὲ ἀδερφέ, ἀλλὰ ὀρκίστηκα, ξέρεις, στὴ γυναίκα μου νὰ μὴν ξαναβάλω... ποτῆρι στὸ στόμα μου!...

* * *

Ἡ πεθερά. — Ἄχ, γιατρέ μου, ὁ γαμπρός μου ὅλη τὴ νύχτα δὲν μπόρεσε νὰ κλείση μάτι!.. Ὅλο διαβόλους καὶ τέρατα ἔβλεπε στὸν ὕπνο του!...

Ὁ γιατρός. — Ἀμ' ἀφοῦ ἦταν ἔτσι, χριστιανή μου, γιατὶ δὲν ἐβγαίνατε ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρά του;